

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-146)

May (2) / 2013

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 7
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....16
6. திருவிருத்தம்.....24

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 123)

744. ஹேமாங்க:

கீழே உரைக்கப்பட்ட நிறத்துக்கு ஆதாரமாக எப்போதும் சுத்தஸத்வமாக விளங்கும் திருமேனி கொண்டவன். ஹிரண்யமய: புருஷ: த்ருச்யதே - பொன்றிறமான புருஷனைக் காணலாம் - என்றது காண்க.

745. வராங்க:

இவ்விதம் உபநிஷத்துக்களில் கூறப்பட்டதும், தேவகிப்பிராட்டிக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியை உண்டாக்குவதும் ஆகிய திவ்ய அடையாளங்களை மறைத்துக் கொண்டுள்ள திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைக் கொண்டவன். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-3-8) - புல்லேந்தீவரபத்ராபம் சதுர்பாஹும் நிரீசுஷ்ய தம் ஸ்ரீவத்ஸவசுஷஸம் ஜாதம் துஷ்டாவ ஆநகதுந்துபி: - ஆநகதுந்துபி எனப்படும் வஸுதேவர் அப்போது பிறந்த க்ருஷ்ணனைக் கண்டார்; நீல அல்லி மலரின் இதழ்கள் போன்ற நிறமும், நான்கு திருத்தோள்களும், ஸ்ரீவத்ஸம் கொண்ட திருமார்பும் கண்டு மகிழ்ந்தார் - என்றது காண்க.

746. சந்தநாங்கதீ

தோள்வளைகள் மற்றும் பல திவ்யமான ஆபரணங்கள் கொண்டவன். க்ருஷ்ணனாக அவதரித்தபோது, அவனுடைய திருமேனியில் எந்தவிதமான ஆபரணங்களும் இல்லாதபோதிலும், அவனுடைய திருமேனியே ஆபரணம் போன்று காணப்பட்டவன்.

747. வீரஹா

ஏதும் அறியாத குழந்தையாக இருந்தபோதிலும் பூதனை, சகடன், யமளார்ஜுனர்களை அடியுடன் அழித்தவன்.

748. விஷம:

இப்படியாக நல்லவர்களுக்கு சேஷமத்தையும், தீயவர்களுக்குப் பயத்தையும் அளித்தபடி உள்ளவன்.

749. சூந்ய:

மனிதனாக அவதாரங்கள் செய்தபோதிலும் எந்தவொரு தோஷமும் அடையாமல் உள்ளவன்.

750. க்ருதாசீ:

தன்னுடைய திருக்கல்யாண குணங்களால் இந்த ஜகத்தை வாழ வைப்பதில் திருவுள்ளம் கொண்டவன். அல்லது ஆயர்பாடியில் உள்ள பால், தயிர் முதலியவற்றில் மிகுந்த ஆசை உள்ளவன்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 146)

இப்படி உள்ளபோது, ஜீவாத்மா என்பவன் பரமாத்மாவின் சரீரம் என்ற உறவுமுறை காரணமாக, ஜீவாத்மாவின் தர்மங்கள் ஏதும் பரமாத்மாவை அண்டுவதில்லை (பாதிப்பதில்லை); எப்படி என்றால் - குழந்தைப்பருவம், வாலிபம், வயோதிகம் போன்ற சரீர மாற்றங்கள் அதன் உள்ளில் இருக்கும் ஜீவாத்மாவை எவ்விதம் பாதிக்காமல் உள்ளதோ அது போன்றே ஆகும். ஆகவே சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-7) - தத் த்வம் அஸி - என்பதில் உள்ள "தத்" என்ற பதம் ஜகத் காரணமாகவும், ஸத்யஸங்கல்பனாகவும், அனைத்து திருக்கல்யாண குணங்கள் உள்ளவனாகவும், மிகச் சிறிய அளவில் கூட தோஷம் என்பதே இல்லாதவனாகவும் உள்ள பரமாத்மாவைக் குறிப்பதாக உள்ளது. அதில் உள்ள "த்வம்" என்ற பதம் ஜீவனைத் தனது சரீரமாகக் கொண்ட அதே பரமாத்மாவைக் குறிப்பதாக உள்ளது.

ஆக இந்த சாந்தோக்ய உபநிஷத் வாக்கியமானது ஒரு முக்கியமான அர்த்தத்தையும், இயல்பாகவே உள்ள அர்த்தத்தையும் அளிப்பதாகவே உள்ளது. அந்த வாக்கியம் உள்ள ப்ரகரணம் காரணமாக வாக்கியத்தில் முரண்படும் தன்மை இல்லை; அதே போன்று அந்த வாக்கியம், மற்ற ச்ருதி வாக்கியங்கள் எதனுடனும் முரண்படவும் இல்லை; மேலும் எந்தவிதமான தோஷங்களாலும் தீண்ட முடியாதபடி உள்ளவனும், அனைத்து கல்யாண குணங்கள் நிறைந்தவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை அவித்யை போன்ற எதுவும் ஸம்பந்தப்படுத்த இயலாது. மேலும் இந்த வாக்கியம் மூலம் ப்ரஹ்மம் ஜீவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்று அறியப்படுவதால், ப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்தம் என்பது ஜீவாத்மாவின் ஆனந்தம் என்பதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பது புலப்படுகிறது.

மேலும் ஆனந்தமயன் என்பவன் ஒரு சரீரம் கொண்டுள்ளதாக முன்னர் உரைக்கப்பட்டது (இதே சூத்திரத்தின் முதல் சில பத்திகள் காண்க). அந்த வரியானது தைத்திரீய உபநிஷத் (2-6) - தஸ்யைஷ ஏவ சாரீர ஆத்மா - இதுவே சரீரத்துடன் உள்ள ஆத்மா - என்பதாகும். இவ்விதம் கூறியதால் இங்கு ஜீவனைப்

பற்றியே கூறப்பட்டது என்றாகிறது என்று நீங்கள் கூறியது சரியல்ல. ஏன்? தைத்திரீய உபநிஷத் (2-3) - தஸ்யைஷ ஏவ சாரீர ஆத்மா ய: பூர்வஸ்ய - சாரீரத்துடன் கூடிய இந்த ஆத்மா முன்பு உரைக்கப்பட்டவன் - என்று உள்ளது காண்க. இதன் மூலம் பரமாத்மாவே கூறப்படுகிறான் என்று கொள்ள வேண்டும்.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 146)

அறிந்து செய்யும் பாவங்கள் ப்ரபந்நனுக்கும் உண்டாகாது என்னும்
வாதத்திற்கான கண்டனம்

மூலம் - முமுக்ஷுத்வமேயடியாக புத்தியூர்வ நிஷித்தங்கள் புகுராவென்னும் வார்த்தையும் வித்யதே ப்ராஹ்மணே தம: என்னுமாப் போலே ஓளசித்யத்தாலே சொன்னபடியத்தனை. முமுக்ஷுவுக்கே புத்தியூர்வ நிஷித்தங்கள் புகுந்து பரிஹாரங்கள் பண்ணுகை மஹர்ஷிகள் பக்கலிலும் ருஷிப்ராயர் பக்கலிலுமுள்படக் கண்டு போரா நின்றதிறே. இங்ஙனன்றாகில் உபாஸகர்களும் முமுக்ஷுக்களாகையாலே அவர்களுக்கும் புத்தியூர்வோத்தராகம் கடியாமையாலே “உத்தராகாச்லேஷம் ப்ராமாதிக விஷயம்; புத்தியூர்வோத்தராகத்துக்குக்ஷந்தவ்யத்வம் இல்லை” என்று வ்யவஸ்தை பண்ணவொண்ணாதொழியும். உபாஸகனுக்கும் ப்ரபந்நனுக்கும் வர்ண ஆச்ரம ஜாதி கோத்ர ப்ரவர சரண குல தேச கால அவஸ்தா குண ஸமயாதிகளை உபாதியாகக் கொண்டு சொன்ன நிஷித்தங்கள் தவிருமிடத்தில் விசேஷமில்லை. நிஷித்தங்கள் புகுந்தால் ப்ராயச்சித்தம் யதாதிகாரமாகையாலே வைஷம்யம் உண்டு.

விளக்கம் - மோக்ஷத்தில் விருப்பம் உள்ளபோது சாஸ்த்ரங்களில் விலக்கப்பட்ட செயல்களை அறிந்துகொண்டு செய்யும் நிலை உண்டாகாது என்று கூறுவது, “அப்படிப்பட்ட நிலை பெரும்பாலும் ஏற்படாது” என்றே கூறுவதாகும் - இவ்விதம் உரைப்பது பொருத்தமல்ல. இது இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (16-9) - வித்யதே ப்ராஹ்மணே தம: - அந்தணனிடம் இந்த்ரியங்களை அடக்கும் வலிமை உண்டு - என்று கூறுவது போன்றே ஆகும். மஹரிஷிகளுக்கும், சில உயர்ந்த

முமுசுஷுக்களுக்கும் கூட இது போன்று சாஸ்த்ரங்களில் விலக்கப்பட்டவற்றைச் செய்யும் நிலை உண்டாகி, பின்னர் அதற்கான பிராயச்சித்தம் செய்த நிகழ்வுகள் உண்டு. இவ்விதம் கொள்ளவில்லை என்றால் (அதாவது முமுசுஷு அறிந்துகொண்டே தவறுகள் செய்யமாட்டான் என்று கொண்டால்), பதியோகத்தில் உள்ள உபாஸகர்களும் முமுசுஷுக்களாகையாலே அவர்களும் அறிந்துகொண்டு தவறு செய்யமாட்டார்கள் என்றாகும்; இது ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் – பின்னர் செய்யப்படும் பாவம் என்பது அறியாமல் செய்தால் மட்டுமே பொறுத்துக் கொள்ளப்படும் என்றும், அறிந்து கொண்டு செய்யும் பாவங்களுக்கு மன்னிப்பு இல்லை என்றும் – கூறப்பட்டது வீணாகும். ஆக உபாஸகனாக இருந்தாலும், ப்ரபந்நனாக இருந்தாலும் வர்ணம், ஆச்ரமம், பால் (ஆண், பெண்), கோத்ரம், ப்ரவரம், ஒழுக்கம், குலம், இடம், காலம், சூழ்நிலை, குணம், மனநிலை ஆகிய எதிலும் அறிந்துகொண்டு செய்யும் பாவங்களுக்கு வேறுபாடு இல்லை. ஆனால் அவ்விதமாகச் செய்யும் தவறுகளுக்கான பிராயச்சித்தத்தில், அதிகாரிபேதம் காரணமாக வேறுபாடு உண்டு.

மூலம் – “என்னடியார் அது செய்யார், செய்தாரேல் நன்று செய்தார்” என்கிறதும் அபராதம் புகுருமென்கைக்கு லிங்கம். இங்கு, “செய்தாரேல் நன்று செய்தார்” என்றதுக்கு “ப்ராமாதிகமாகப் புகுந்தால் நாமே சுஷமிப்புதோம்; புத்தியூர்வகமாகப் புகுந்தால் அவர்கள் சுஷமை கொள்ளாதவளவிலும் சிசுஷா விசேஷங்களாலே நாம் சமிப்புதோம்; ஒருபடிக்கும் கைவிடோம்” என்று தாத்தபர்யம். “நன்று செய்தாரென்பர் போலும்” என்று சொல்லுகையாலே, இது வஸ்துவ்ருத்தியில் நன்று அன்று என்னுமிடம் ஸூசிதம்.

விளக்கம் – பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-9-2) - என்னடியார் அது செய்யார், செய்தாரேல் நன்று செய்தார் – என்ற வரியும், அபராதங்கள் உண்டாக வாய்ப்பு உண்டு என்பதையே கூறுகிறது. இங்கு, “செய்தாரேல் நன்று செய்தார்” என்பதன் பொருள் – தாங்கள் அறியாமல் தவறு செய்தால் பொறுத்துக்கொள்ளப்படும்; ஆனால் அறிந்து கொண்டு தவறு செய்தால், அதனைத் தொடர்ந்து மன்னிப்பு கேட்காமல் இருந்தால், அவர்களைத் தண்டிப்பேன்; ஆனால் எப்படி என்றாலும் கைவிடமாட்டேன் – என்பதாகும். ஆனால் இவர்கள் செய்யும் தவறுகள் தவறுகளே

என்பதை “நன்று செய்தாரென்பர் போலும் – நல்லது செய்ததாகவே கொள்ளப்படும்” என்பதால் உணரலாம்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 102)

346. ஆசார்ய ப்ரீத்யர்த்தமாக இவனுக்குத் தவிரவேண்டுவது பகவத் த்ரவ்யத்தை யபஹரிக்கையும் பகவத் போஜநத்தை விலக்குகையும் குரு மத்தர தேவதா பரிபவமும்.

அவதாரிகை - ஆசார்யனுக்குகப்பாக இவன் பண்ணும் கைங்கர்யந்தான் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ரூபமாக இருக்கையாலே, ப்ரவ்ருத்தி ரூபமானவற்றை அருளிச்செய்த அநந்தரம் நிவ்ருத்தி ரூபமானவற்றை யருளிச்செய்கிறார் மேல் (ஆசார்ய ப்ரீத்யர்த்தமாக இவனுக்குத் தவிர வேண்டுவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆசார்யனின் மகிழ்ச்சிக்காக சிஷ்யன் செய்யும் கைங்கர்யங்கள் என்பவை செய்யப்படவேண்டியது மற்றும் செய்யக்கூடாதது என்று இருவகைப்பட்டு உள்ளது; ஆகவே செய்யவேண்டியதைக் குறித்து இதுவரை அருளிச்செய்த பின்னர், செய்யக் கூடாதது குறித்து அருளிச்செய்யத் தொடங்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பகவத் த்ரவ்யத்தை) இத்யாதியாலே, அவை தன்னை உத்தேசிக்கிறார்.

விளக்கம் - “பகவத் த்ரவ்யத்தை” என்பது தொடக்கமாக இதனை அருளிச்செய்கிறார்.

347. பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமாவது ஸ்வாதந்தர்யமும் அந்ய சேஷத்வமும்; பகவத் போஜநத்தை விலக்குகையாவது அவனுடைய ரசஷுகத்வத்தை விலக்குகை.

அவதாரிகை - இப்படி யுத்தேசித்தவற்றின் ப்ரகாரங்களை யடைவே விசதீகரிக்கிறார் மேல் (பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாகக் கூறப்பட்டவையின் தன்மைகள் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பகவத் த்ரவ்யம்) என்கிறது, “பிறர் நன்பொருள்” என்னும்படி ஸ்ரீகௌஸ்துபம் போலே ஈச்வரனுக்கு ஸ்ப்ருஹணீயமான ஆத்மத்ரவ்யத்தை. (ஸ்வாதந்தர்யமாவது), சேஷத்தை நிருபணீயமான வற்றைத் தனக்குரித்தாக நினைத்திருக்கை. (அந்யசேஷத்வமாவது), பகவதேக சேஷமானவற்றை ததிதரசேஷமாக நினைத்திருக்கை. இதுதான் மாதா பித்ராதி தேவதாந்தர பர்யந்தமாயிருக்கும். இவையிரண்டும் ப்ரதமாஷ்டரத்தில் சதுர்த்தியாலும் மத்யமாஷ்டரத்தாலும், கழிக்கப் படுகிறவையிறே. இது தன்னை “கிந்தேந நக்ருதம் பாபம் சோரேண ஆத்ம அபஹாரிணா” என்று ஸகல பாப மூலமாகச் சொல்லா நின்றதிறே. (பகவத் போஜநம்) இத்யாதி. ரக்ஷணத்தை பகவத் போஜநமென்கிறது, ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷண மவனுக்கு பசித்தவனுக்குணவு போலே தாரகமாயிருக்கையாலே; “மண்ணும் விண்ணும் மெல்லா முடனுண்ட” என்கிறவிடத்தில், “ரக்ஷண மவனுக்கு தாரகமாகையாலே ‘உண்ட’ என்கிறது, இல்லையாகில் ‘காக்கும்’ என்னவமையும்” என்றிறே நம்பிள்ளை யருளிச்செய்தது. ஏவம் பூதமான வவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தை விலக்குகையாவது, “அவ ரக்ஷணை” என்கிற தாதுவாலே நிருபாதிக ஸர்வரக்ஷகனாகச் சொல்லப்படுகிற வவனுக்கு ரக்ஷிக்க விடமறும்படி ஸ்வயத்தந்தாலேயாதல் பிறராலேயாதல் தன்னை ரக்ஷிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தனாகை. இதுதான், பகவதேக ரக்ஷயத்வ ப்ரதிபாதகமான நமஸ்ஸாலே கழிக்கப்படுகிறதிறே.

விளக்கம் - (பகவத் த்ரவ்யம்) – கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு (5) – பிறர் நன்பொருள் – என்பதற்கு ஏற்ப ஸ்ரீகௌஸ்துபம் போன்று ஸர்வேச்வரன் மிகவும் விரும்பும் ஆத்மா. (ஸ்வாதந்தர்யம்) – ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ள நிலை என்பதையே இயல்பாகக் கொண்டவற்றைத் தனக்கு உரியது என்று எண்ணுதல். (அந்யசேஷத்வமாவது) – ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே அடிமைப்பட்டபடி இருக்கும் ஆத்மாவை மற்றவர்களுக்கும் அடிமைப்பட்டது என்று எண்ணுதல். இத்தகைய சிந்தனை என்பது தாய், தந்தை என்று தொடங்கி மற்ற தேவதைகள் முடிய காணப்படும். இந்த இரண்டுமே திருமந்த்ரத்தின் முதல் பதமாக உள்ள ஓம் என்பதில் காணப்படும் நான்காம் வேற்றுமையாலும் (இதனால் அனைத்து உயிர்களும் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமை எனப்படுகிறது), அதில் உள்ள நடு எழுத்தான ‘உ’ என்பதாலும் (இதனால் அவனுக்கு மட்டுமே அடிமை

எனப்படுகிறது) விலகுகின்றன. மஹாபாரதம் ஆதிபர்வம்(74-27) - கிந்தேந நக்ருதம் பாபம் சோரேண ஆத்ம அபஹாரிணா - ஆத்மாவை அபசாரம் செய்த ஒருவனால் எந்தப் பாவம்தான் செய்யப்படவில்லை - என்பதன் மூலம் ஆத்ம அபசாரம் என்பது அனைத்து பாவங்களுக்கும் மூலமாக உரைக்கப்பட்டது காண்க. (பகவத் போஜநம்) - நம்மைக் காப்பாற்றுதல் என்பதை ஸர்வேச்வரனுக்கு உணவு என்றார். காக்கப்படுகின்ற பொருள்களைக் காப்பாற்றுதல் என்பது ஸர்வேச்வரனுக்கு பசி எடுத்தவனுக்கு, உணவு கிட்டிடுவது போன்றதாகும். திருவாய்மொழி (2-2-1) - மண்ணும் விண்ணும் மெல்லா முடனுண்ட - என்று கூறும்போது ரக்ஷணம் என்ற செயல் அவன் தரிக்க உதவுவதால் 'உண்ட' எனப்பட்டது; இவ்விதம் இல்லையென்றால், "காக்கும்" என்றே கூறியிருப்பார் - என்பதை நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தார். இப்படியாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய காப்பாற்றும் தன்மையை விலக்குவது எது என்றால் - அவரக்ஷணை - என்ற தாது மூலம் தனது இயல்பிலேயே அனைவரையும் எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி ரக்ஷிக்கும் ஸர்வேச்வரன் அச்செயலை நிறுத்திக் கொள்ளும்படியான "தன்னைத் தானே காப்பாற்றிக்கொள்ள முயலுதல் அல்லது ஸர்வேச்வரன் அல்லாமல் மற்றவர் மூலம் தன்னைக் காப்பாற்ற முயலுதல்" என்ற செயல்களால் ஆகும். இந்த விஷயம் ஸர்வேச்வரனால் மட்டுமே காப்பாற்றப்படுகிறது என்பதைக் கூறுகிற "நம:" என்ற பதம் மூலம் விலக்கப்பட்டது அல்லவோ?

348. அவனுடைய ரக்ஷகத்வக்ரமம் ப்ரபந்ந பரித்ராணதிக்லே சொன்னோம். குருபரிபவமாவது கேட்டவர்த்தத்தின்படி யனுஷ்ட்டியா தொழிகையும் அநதிகாரிகளுக்கு உபதேசிக்கையும்; மந்த்ர பரிபவமாவது அர்த்தத்தில் விஸ்ம்ருதியும் விபரீதார்த்த ப்ரதிபத்தியும்; தேவதாபரிபவமாவது கரணத்ரயத்தையும் அப்ராப்த விஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்குகையும், தத்விஷயத்தில் ப்ரவணமாக்கா தொழிகையும்.

அவதாரிகை - அவன் ரக்ஷித்தருளும் க்ரமந்தா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனுடைய) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் நம்மைக் காப்பாற்றும் முறை எவை என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ஸர்வரக்ஷகனான அவனுடைய ரக்ஷகத்வ க்ரமம், ப்ரபந்ந பரித்ராண மென்கிற ப்ரபந்தத்திலே விசதமாகச் சொன்னோம், அங்கே கண்டு கொள்வதென்கை. அதிலே, அவனையொழிந்தா ரடங்கலும் அரசக்ஷக ரென்னுமத்தை ப்ரதிபாதித்த வநந்தரம் “ஈச்வரன் மாதாபிதாக்கள் கைவிட்ட வவஸ்தையிலும் ‘பின்னும் நின்றடியேனுக் குற்றானாய் வளர்த்து’ என்கிறபடியே தன்னுருக்கெடுத்து வேற்றுருக் கொண்டு தாய் முகங்காட்டி இன்சொல் சொல்லியும்” என்று தொடங்கி, “இவனே யெல்லார்க்கும் ரக்ஷகன்” என்கிறதளவாக, அவனுடைய ரக்ஷகத்வ க்ரமத்தை ஸுவ்யக்தமாக வருளிச்செய்தாரிறே.

விளக்கம் - “அவன் காப்பாற்றி அருளும் விதங்கள் குறித்து ப்ரபந்ந பரித்ராணம் என்ற ப்ரபந்தத்தில் விரிவாக அருளிச்செய்தோம், அங்கு அறிந்து கொள்க” என்கிறார். அந்தக் க்ரந்தத்தில் அவனைத் தவிர மற்ற யாரும் காப்பாற்றுபவர்கள் அல்லர் என்று உரைக்கப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து, “பெரிய திருமொழி (8-9-7) - பின்னும் நின்றடியேனுக் குற்றானாய் வளர்த்து - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரன் தாயும் தந்தையும் நம்மைக் கைவிட்டாலும் தனது இயல்பான ரூபத்தை மாற்றிக் கொண்டு, வேறு அவதாரங்கள் எடுத்து, தாயின் முகத்தைக் காண்பித்தபடி இனிமையான சொற்கள் பேசுவனாக வந்து” என்பது தொடங்கி, “இவனே அனைவருக்கும் ரக்ஷகன்” என்று முடித்தமை காண்க. இப்படியாக அவன் காக்கும் வகைகளை மிகவும் விரிவாக அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (குருபரிபவம்) இத்யாதி. (கேட்டவர்த்தத்தின்படி அநுஷ்டியா தொழிகையாவது), ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்தமாக அவனருளிச்செய்யக் கேட்ட த்யாஜ்யோபாதேய ரூபமான வர்த்த விசேஷங்களுக்குத் தகுதியா யிருந்துள்ள த்யாக ஸ்வீகார ரூபமான வநுஷ்டாநத்தைப் பண்ணாதொழிகை. (அநதிகாரிகளுக் குபதேசிக்கையாவது), தனக்குத் தஞ்சமாக அவனுபதேசித்த ஸாரார்த்தங்களை, நாஸ்திக்யாதிகளாலே யிதுக்கதிகாரிக ளல்லாதவர்களுக்கு க்யாதிலாபாதிகளை நச்சி உபதேசிக்கை. (மந்த்ர பரிபவம்) இத்யாதி. (அர்த்தத்தில் விஸ்மருதியாவது), ஆசார்யன் அந்த மந்த்ரத்துக்கருளிச் செய்த யதார்த்தங்களைப் பலகாலு மநுஸந்தித்து நோக்கிக் கொண்டு போருகை யன்றிக்கே ஓளதாஸீந்யத்தாலே மறந்து விடுகை. (விபரீதார்த்த ப்ரதிபத்தியாவது) ஆசார்யனருளிச்செய்த ப்ரகாரமன்றிக்கே, மந்த்ரத்துக்கு விபரீதமாயிருக்கு மர்த்தங்களை இதுக்கர்த்தமென்று ப்ராந்தியாலே ப்ரதிபத்தி பண்ணியிருக்கை (தேவதாபரிபவம்) இத்யாதி. (கரணத்ரயத்தையும் அப்ராப்த விஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்குகையாவது) “விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்தி ரீச்வராய நிவேதிதும்”, “மாயவன்றன்னை வணங்க வைத்த கரணமிவை” என்கிறபடியே - பகவத்

பரிசர்யார்த்தமாக ஸ்ருஷ்டங்களாய், “உன் சின்னமும் திருமூர்த்தியும் சிந்தித்தேத்திக் கைதொழுவே” என்கிறபடியே அவனை நினைக்கைக்கும் ஸ்துதிக்மைக்கும் வணங்குகைக்கு முறுப்பான மநோவாக்காயங்களை, ஸ்வரூப ப்ராப்தமல்லாத ஹேயவிஷயங்களிலே, மேட்டில் நீர் பள்ளத்தில் விழுமாப்போலே ப்ரவணமாம்படி பண்ணுகை. (தத்விஷயத்தில் ப்ரவணமாக்கா தொழிகையாவது) - “மால்கொள் சிந்தையராய்”, “நாத்தழும்பெழ நாரணாவென் றழைத்து மெய்தழும்பத் தொழுது” இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே - ஸ்வரூப ப்ராப்தமான வவ்விஷயத்தில் மண்டி விழும்படி பண்ணுவியாதொழிகை. ஆக, “மந்த்ரே தத் தேவதாயாஞ்ச ததா மந்த்ர ப்ரதே குரெள, த்ரிஷு பக்திஸ் ஸதாகார்யா” என்றும், “மந்த்ரநாதம் குரும் மந்த்ரம் ஸமத்வேநாநுபாவயேத்” என்றும் பூஜ்யமாகச் சொல்லப்படுகிற இம்மூன்று விஷயத்தை பரிபவிக்மையாவது திவையாய்த்து.

விளக்கம் - (குருபரிபவம்) - உபதேசம் மூலம் கேட்டவற்றைக் கடைப்பிடிக்காமல் இருப்பதும், அதிகாரி அல்லாதவர்களுக்கு உபதேசம் செய்வதும் ஆகும். (கேட்டவர்த்தத்தின்படி அநுஷ்டியா தொழிகையாவது) - தான் பிழைப்பதற்காக ஆசார்யன் அருளிச்செய்ததாகிய கைவிடவேண்டியவை, கைக்கொள்ளப்பட வேண்டியவை என்பதற்கு ஏற்றதாக இருக்கும்படியான கைவிட வேண்டிய செயல்கள் மற்றும் செய்யக்கூடிய செயல்கள் ஆகியவற்றைப் பின்பற்றாமல் இருத்தல் ஆகும். (அநதிகாரிகளுக் குபதேசிக்கையாவது) - தனக்குத் தஞ்சமாக இருக்கவேண்டும் என்று ஆசார்யன் தனக்கு உபதேசித்த ஆழ்ந்த பொருள்களை, நாஸ்திகம் போன்ற காரணமாக இந்த உபதேசங்களைப் பெறத் தகுதி அற்றவர்களுக்கு, புகழ் மற்றும் பொருள் போன்றவற்றைக் கருதி உபதேசிப்பது ஆகும். (மந்த்ர பரிபவம்) - மந்த்ரபரிபவம் என்றால் மறதியும், வேறுபட்ட அர்த்தங்களை உணர்தலும் ஆகும். (அர்த்தத்தில் விஸ்மருதியாவது) - ஆசார்யன் அந்த மந்த்ரத்திற்கான உண்மையான பொருளை அருளிச்செய்தவுடன், தொடர்ந்து அதனை எண்ணியபடி இராமல், உதாசீனப்படுத்தி மறந்துவிடுதல் ஆகும். (விபரீதார்த்த ப்ரதிபத்தியாவது) - ஆசார்யன் அருளிச்செய்த அர்த்தங்களை விடுத்து, முரண்பாடாக இருக்கும் அர்த்தங்களை மயக்கத்தின் காரணமாக மந்த்ரங்களுக்கு எண்ணிக் கொள்ளுதல் ஆகும். (தேவதா பரிபவம்) - தேவதா பரிபவம் என்றால் மனம், வாக்கு மற்றும் சரீரம் போன்றவற்றை மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபடுத்தலும், ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் ஈடுபாடு இல்லாமல் இருத்தலும் ஆகும். (கரணத்ரயத்தையும் அப்ராப்த விஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்குகையாவது) - விஷ்ணுதத்வம் - விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்தி ரீச்வராய

நிவேதனம் - அந்தணரே! விசித்ரமாகவும், கைகால் முதலான உறுப்புகளுடன் கூடியதாகவும் உள்ள இந்தச் சரீரம், ஸர்வேச்வரனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு ஸமர்ப்பணம் செய்வதற்காகவே முன்பு படைக்கப்பட்டது - என்றும், இராமானுச நூற்றந்தாதி (67) - மாயவன்றன்னை வணங்க வைத்த கரணமலை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதற்காகவே படைக்கப்பட்டவையாக; திருவாய்மொழி (7-1-8) - உன் சின்னமும் திருமூர்த்தியும் சிந்தித்தேத்திக் கைதொழுவே - என்பதற்கு ஏற்ப அவனை எண்ணுவதற்கும், துதிப்பதற்கும், வணங்குவதற்கும் படைக்கப்பட்ட மனம், வாக்கு மற்றும் சரீரம் ஆகிய மூன்றையும், “அவனுடைய அடிமை” என்ற ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்காத விஷயங்களில், மேட்டிலிருந்து பாள்ளத்தில் நீர் பாய்வது போன்று, தானாகவே விழும்படியாகச் செய்வதாகும். (தத்விஷயத்தில் ப்ரவணமாக்கா தொழிகையாவது) - பெருமாள் திருமொழி (2-1) - மால்கொள் சிந்தையராய் - என்றும், பெருமாள் திருமொழி (2-4) - நாத்தழும்பெழ நாரணாவென் றழைத்து மெய்தழும்பத் தொழுது - என்றும் கூறுவது போன்று ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற விஷயங்களான பகவத் பாகவத விஷயங்களில் ஈடுபட்டு நிற்கும்படி செய்யாமல் இருப்பதாகும். ஆகவே கீழே உள்ள வரிகளில் கூறப்பட்டபடி பக்தி செலுத்துவதற்கு ஏற்றதாக உரைக்கப்பட்ட இந்த மூன்று விஷயங்களையும் அவமானப்படுத்துவது இவையாயிற்று:

- விஷ்ணுதத்வம் - மந்த்ரே தத் தேவதாயாஞ்ச ததா மந்த்ர ப்ரதே குரௌ, த்ரிஷு பக்திஸ் ஸதாகார்யா - திருமந்த்ரத்திலும், அந்த மந்த்ரத்தின் தெய்வமான ஸ்ரீமந்நாராயணனிடமும், அதனை உபதேசித்த ஆசார்யனிடமும் பக்தி எப்போதும் இருக்கவேண்டும், இதுவே முதன்மையான உபாயம்.
- மந்த்ரநாதம் குரும் மந்த்ரம் ஸமத்வேநாநுபாவயேத் - மந்த்ரத்தின் நாதனாகிய ஸர்வேச்வரனையும், அதனை உபதேசித்த ஆசார்யனையும், மந்த்ரத்தையும் சமமாகவே எண்ணவேண்டும்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 112)

2-1-11 சேராத வெப்பொருட்கும் ஆதியாம் சோதிக்கே

ஆராத காதல் குருகூர்ச் சடகோபன்

ஓராயிரம் சொன்ன அவற்றுள் இவை பத்தும்

சோரார் விடார்கண்டீர் வைகுந்தம் திண்ணனவே

பொருள் - எதுவும் அழியாதபடி அனைத்துப் பொருள்களுக்கும் காரணமாக உள்ளவனும், பரஞ்சோதி ரூபமாக உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுக்கு, மேன்மேலும் வளர்ந்தபடி உள்ளதான காதல் கொண்டவரான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரம் பாசுரங்களில் இந்தப் பாசுரங்களைக் கற்பவர்கள் பரமபதத்தை நிச்சயம் அடைவர்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார், கண்ணால் கண்டதெல்லாம் பகவதலாபத்திலே நோவுபடுகிற ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து நோவுபடாதே, கண்டார் எல்லாம் பகவல்லாபத்தாலே களித்து வர்த்திக்கும் நாட்டிலே புகப்பெறுவர் என்கிறார்.

விளக்கம் - இந்த அவதாரிகையை (2-1-10) - இனி எம்மைச் சோரேல் - அவன் சமீபத்தில் இருந்து திருமுகம் காண்பிக்கவில்லை, இனி அவசியம் வந்து காண்பிப்பான் என்று விச்வாசத்துடன் உரைக்கப்பட்ட பகுதியின் பொருட்டு உரைக்கிறார். அதாவது இந்தத் திருவாய்மொழி கற்பவர்கள் - தாங்கள் கண்களால் காண்கின்ற அனைத்தும் பகவானைப் பிரிந்துள்ள காரணத்தால் (அவன் கிட்டாத

காரணத்தால், அலாபத்தால்) வாடியபடி உள்ளதைக் காண்கிறார்கள்; ஆனால் இப்படியாக ஸம்ஸாரத்தில் இருந்து இவர்கள் துன்பப்பட வேண்டாதபடி, தாங்கள் காண்கின்ற அனைவரும் பகவத் லாபத்தை அடைந்து இன்புற்று இருப்பதான பரமபதத்திற்குச் செல்வர் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சோராத எப்பொருட்கும் ஆதியாம் சோதிக்கே) இவ்வளவிலே வந்து இவரோடே கலந்து இவரை உளராக்குகையாலே, ஒன்றொழியாதபடி ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் ஈச்வரனுமாய், இவரோடே வந்து கலந்து அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனுமாயிருந்தான். இவர்க்கு வந்து முகங்காட்டுவதற்கு முன்பு ஸர்வேச்வரத்வமும் அழிந்ததுபோலே கிடந்தது; இவரொருத்தரையும் சோரக்கொடுக்கவே ஸர்வேச்வரத்வம் அழியுமிறே. இவர் இழவு தீர வந்து முகங்காட்டின பின்பு எல்லாப்பொருட்டும் நிர்வாஹகனானான். (சோதிக்கே) பேறிழவுகள் இவரதன்றிக்கே “தன்னது” என்னுமிடம் வடிவில் புகரிலே தோற்றாநின்றது. “க்ருதக்ருத்ய:” என்னும்படியானான்.

விளக்கம் - இப்படியாக வந்து இவருடன் கலந்து இவரை உயிர் தாங்கும்படிச் செய்வதால், எதனையும் விடாதவனாக அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் ஈச்வரனாய் உள்ளான்; இவருடன் வந்து கலந்ததன் காரணமாக மேலும் ப்ரகாசம் அடைந்தான். இவர் ஒருவருக்கு வந்து முகம் காட்டும் முன்பு இவனது ஸர்வேச்வரத் தன்மை அழிந்தது போல் இருந்தது; எப்படி? அனைவரையும் நியமித்தால் அல்லவோ ஸர்வேச்வரத்வம் உள்ளதாகும்; இவர் ஒருவரைக் கைவிட்டால் அந்தத் தன்மை அழிந்துவிடும் அல்லவோ! இவருடைய துன்பம் தீரும் விதமாக வந்து திருமுகம் காட்டிய பின்னர் அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் ஸர்வேச்வரன் அல்லது நிர்வாஹகன் ஆனான். (சோதிக்கே) - பேறு மற்றும் இழத்தல் ஆகிய இரண்டும் இவருடையது அல்ல; இவரை அடைந்தாலும், அடையாமல் விட்டாலும் முறையே அவை தன்னுடையது என்றுள்ள நிலையைத் தனது வடிவின் எழிலில் காண்பித்தான். ஸங்ஷேப இராமாயணம் - க்ருத க்ருத்ய: - செய்யவேண்டியதைச் செய்தவன் ஆகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப நின்றான்.

வ்யாக்யானம் - (ஆராத காதல்) இத்திருவாய்மொழியால் சொல்லிற்றாயிற்று - கண்ணால் கண்ட பதார்த்தங்களுமெல்லாம் பகவதலாபத்தாலே தம்மைப்போலே நோவுபடுகிறனவாகக் கொண்டு, அவற்றுக்குமாகத் தாம் நோவுபடும்படியான இவருடைய அபிநிவேசமாயிற்று. (காதல் குருகூர்ச் சடகோபன்) காதலையிட்டாயிற்று இவரை நிரூபிப்பது. தம் படி சொல்லும்போதும் தாமே

சொல்லவேணும். (சொன்ன) இக்காதலோடேயாயிற்று ஆயிரம் அருளிச்செய்தது. (அவற்றுள் இவை பத்தும்) அல்லாதவை ஒருதலையாக, இது ஒருதலையாம்படி அக்காதல் முக்தகண்டமாகச் சொன்ன திருவாய்மொழியாயிற்று இது. (இவை பத்தும் சோரார் விடார் கண்டீர் வைகுந்தம்) இங்கேயிருந்து, கண்ணுக்கு இலக்கான பதார்த்தங்கள் அடங்கலும் பகவதலாபத்தாலே நோவுபடுகிறனவாக அநுஸந்திக்குமவர்கள், இவ்விருப்பை விட்டு, கண்ணார் கண்டார் அடங்கலும் பகவல்லாபத்தாலே களிக்கும் நித்யவியூதியை விடாதே நித்யாநுபவம் பண்ணப் பெறுவார்கள். கண்டீரென்று கையெடுத்துக் கூப்பிடுகிறார். (திண்ணனவே) இது ஸுநிச்சிதம். இவ்வருகே சிலரைப் பற்றிச் சொல்லிற்றோர் அர்த்தமாகிலிறே ஸம்சய விபர்யயங்களுள்ளது; பகவத் ப்ரபாவத்தைப் பற்றிச் சொன்னதாகையாலே இது தனக்கு எங்கேனும் சபதம் பண்ணலாம்.

விளக்கம் - (ஆராதகாதல்) - இந்தத் திருவாய்மொழியில் கூறப்பட்ட பொருளானது: தான் கண்ணால் கண்ட வஸ்துக்கள் பலவும் பகவானைப் பெற முடியாத காரணத்தினால் தன்னைப் போன்றே தவிப்பதாகக் கொண்டு, அவற்றுக்கும் சேர்த்து தான் துன்பப்படும் விதத்தில் இவருடைய அன்பு பெருகியது என்பதை உணர்த்துவதற்காக “ஆராத காதல்” என்றார். (காதல் குருகூர்ச் சடகோபன்) - ஸர்வேச்வரன் மீது இவர் கொண்ட ப்ரேமையால் மட்டுமே இவரைக் குறித்து உரைக்கமுடியும் என்றானாது. இவ்விதம் கூறிக் கொள்வது தற்புகழ்ச்சி ஆகாதோ என்று கேட்கலாம். அல்ல, இவருடைய பக்தி ஸ்வபாவம் இவர் மட்டுமே அறிவார் அல்லாமல், மற்றவர்களுக்குத் தெரியாது அல்லவா? தனது நிலையைக் கூறும்போது, தன்னைப் பற்றி, தான் அல்லவோ கூறவேண்டும்? (சொன்ன) - இந்தக் காதலுடன் சேர்ந்து அருளிச்செய்த ஆயிரம் பாசுரங்கள். (அவற்றுள் இவை பத்தும்) - மற்ற அனைத்து பாசுரங்களும் ஒரு தட்டிலும், இந்தப் பத்து மட்டும் மற்றொரு தட்டிலும் என்று கொண்டு அந்தக் காதலை வாய்விட்டுக் கூறிய திருவாய்மொழி என்பதால் உரைக்கிறார். (இவை பத்தும் சோரார் விடார் கண்டீர் வைகுந்தம்) - சோராதே என்றால் விடாமல் என்று பொருள். இங்கு உள்ள கண்களில் காண்கின்ற அனைத்தும் பகவானைப் பெறாத காரணத்தினால் துன்பம் அடைகின்றன என்று எண்ணுபவர்கள், இங்கு வசிப்பதை விடுத்து, கண்களால் காணப்படும் அனைத்தும் பகவானைக் கிட்டியதால் மகிழ்வுடன் இருப்பதான பரமபதத்திற்குச் சென்று, அதனை விடாமல் எப்போதும் அனுபவித்தபடி இருப்பர். “விடார்” என்ற பதம் உள்ளபோது அதனைத் தொடர்ந்து “கண்டீர்” என்று ஏன் அமைக்கவேண்டும்? அதாவது “கண்டீர்” என்று அழைக்கிறார். (திண்ணனவே) -

இந்தப் பதம் சந்தேகம் இல்லாமை என்பதை உணர்த்துகிறது. இங்குள்ளவர்களைப் பற்றி உரைப்பதால் பல சந்தேகங்கள் எழக்கூடும்; பகவத் ப்ரபாவம் குறித்து உரைக்கும்போது இவ்விதம் உரைப்பது அனைத்தும் ஸத்யம் என்று எங்கு சென்று வேண்டுமானாலும் சூளுரைக்கலாம் போன்று உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - முதற்பாட்டிலே தொடங்கி, நாரை தொடக்கமாக, அன்றில், கடல், காற்று, மேகம், சந்த்ரன், இருள், கழி, விளக்கு இப்பதார்த்தங்களைக் குறித்து அநுசோகித்து மிகவும் தளர்ந்தவளவிலே அவன் வந்து முகங்காட்ட, “இனி என்னை விடாதொழிய வேணும்” என்று இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்குப் பலத்தைச் சொல்லித் தலைக் கட்டுகிறார்.

விளக்கம் - முதல் பாட்டில் தொடங்கி நாரை, அன்றில், கடல், காற்று, மேகம், சந்த்ரன், இருள், கழி, விளக்கு போன்ற பல வஸ்துக்களின் நிலையைக் கண்டார். இதனால் வருத்தம் அடைந்து தளர்ந்து நின்றார். அப்போது அவன் வந்து தனது திருமுகம் காண்பித்தான். உடனே இவர், “இனி எப்போதும் என்னை கைவிடாமல் இருக்க வேண்டும்”, என்று இந்தத் திருவாய்மொழிக்கான பலனை உரைத்து நிறைவு செய்கிறார்.

இரண்டாம் பத்து முதல் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

இரண்டாம் பத்து இரண்டாம் திருவாய்மொழி திண்ணம் வீடு : ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - கீழில் திருவாய்மொழியில் இவர்க்குப் பிறந்த ஆற்றாமை பேச்சுக்கு நிலமன்றிறே; “கடல் வெதும்பினால் விளாவ நீரில்லை” என்னுமாபோலே. “ஆற்றாமையோடே முடிந்துபோமித்தனை” என்றிருந்தார்; அந்தரம் அவன் வந்து முகங்காட்டினவாறே ஆற்றாமை புக்கவிடம் கண்டிலர்; “இதுக்கு அடி என்?” என்று பார்த்து ஆராய்ந்தவாறே, இதர விஷயங்களினுடைய லாபாலாபத்தளவல்லாத விஷய வைலக்ஷண்யமாயிருந்தது; பிரிந்துபோது தன்னையொழிய வேறொன்று தோற்றாத படியாய், கலந்தபோதும் தன்னையொழிய மற்றொன்று தோற்றாதபடியான விஷய வைலக்ஷண்யமாயிருந்தது;

விளக்கம் - கடந்த திருவாய்மொழியில் இவருக்கு உண்டான பிரிவாற்றாமை என்பது சொற்களில் அடக்கிக் கூற இயலாதபடி இருந்தது. கடல் நீர் கொதித்தால் அதனை எந்த நீர் கொண்டு விளாவி வெப்பத்தைக் குறைப்பது (அல்லது வெதும்புதல் = இளைத்தல் என்று கொண்டு, கடல் நீர் குறைந்தால் எந்த நீர் கொண்டு அதனுடன் கலந்து அதிகரிக்க இயலும்)? ஆகவே அந்தப் பிரிவாற்றாமையுடன் தான் முடிந்து விடுவோம் என்றிருந்தார். ஆனால் அவன் வந்து திருமுகம் காண்பித்தவுடன், அந்தப் பிரிவாற்றாமை போன இடம் அறியவில்லை. உடனே தனது மனதில், “அவன் நம்மை விட்டுப் பிரியும்போது முடிந்து போனது போல் தோன்றுவதும், மீண்டும் வந்து சேர்ந்தவுடன் பிரிவாற்றாமை இடம் தெரியாமல் போவதும் என்ன காரணத்தால்?”, என்று எண்ணினார்; மற்ற விஷயங்களின் கிட்டுதல், கிட்டாமல் போன்று பகவத் விஷயம் மேன்மை இல்லை என்பதை உணர்ந்தார். அவன் தன்னை விட்டு அகலும் போதும் தன்னைத் தவிர மற்ற எதனையும் எண்ணுவதில்லை; மீண்டும் வந்து கலந்தவுடன் தன்னைத் தவிர மற்ற எதனையும் எண்ணுவதில்லை – என்பதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - “இதுக்கு அடி என்?” என்று பார்த்தார்; ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனாகையாலே யாயிருந்தது; “இது தனக்கு அடி என்?” என்று பார்த்தவாறே ஸர்வேச்வரனாகையாலேயா யிருந்தது; “உயர்வற உயர்நலமுடையவன்” என்றால், “அயர்வறும் அமரர்களதிபதி” என்றிறே தேற்றுவது; ஆக, இங்ஙனே ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரஸ்துதமான ஈச்வரத்தை அநுஸந்தித்து, அதை அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனின் வேறுபட்ட சிறப்பு என்பதற்கான காரணம் என்ன என்று ஆராய்ந்தார்; அவன் ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களின் இருப்பிடமாக உள்ளதால் ஆகும் என்று உணர்ந்தார். ஆனால், “ஸமஸ்த கல்யாண குணங்கள் கொண்டிருப்பதன் காரணம் என்ன”, என்று ஆராய்ந்தார்; அவன் ஸர்வேச்வரனாக உள்ளதால் ஆகும் என்று உணர்ந்தார். சரி, ஸமஸ்த கல்யாண குணங்கள் கொண்டிருப்பதால் ஸர்வேச்வரன் என்றாகிவிடுமோ என்ற ஸந்தேகம் எழலாம்; இதற்கு விடை அளிக்கிறார். “உயர்வற உயர்நலம் உடையவன்” என்று கூறும்போது, “அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி” என்று தானாகவே தோன்றுகிறது; அதாவது அனைத்து நலன்களையும் உள்ளவனே அமரர்களின் அதிபதியாக இருக்கமுடியும். எனவே இந்தத் திருவாய்மொழியில் ஒன்றைத் தொடர்ந்து ஒன்று என்பதாக ஸர்வேச்வரத்வத்தைச் சிந்தித்து அருளிச்செய்கிறார். அதாவது ஸர்வேச்வரத்வத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்தபடி இருந்தார்; அப்போது ஸம்ஸாரிகளின் தாழ்ந்த நிலையைக் கண்டு பொறுக்க மாட்டாதவராக உள்ளதால், அவர்கள் மற்ற தேவதைகளை ஆராதித்து தாழ்ந்து போவதைக் கண்டார்; இதனால் அவர்களை உயர்த்தும் பொருட்டு, “பகவத் பரதத்வத்தை நாம் உபதேசம் செய்வோம்”, என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - “கீழே ‘மூவாமுதல்வா’ என்று காரணத்வம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே, “அந்தக் காரணத்வத்தை உபபாதிக்கிறார்” என்று பணிக்கும் பிள்ளான். ‘முதல் திருவாய்மொழியிலும் சொல்லிற்றில்லையோ ஈச்வரத்வம்?’ என்னில்; “ஒருகால் சொன்னோம்” என்று கைவாங்கியிருக்க வல்லரல்லர் இவர். ஒருகால் சொல்லிற்று என்று கைவாங்கலாம் விஷயமன்று இது. இனித்தான் பகவத் விஷயத்தில் புநருக்தி தோஷாய ஆகாது; ஒரு குணத்தையே எல்லாக் காலமும் அநுபவிக்கவல்லா ரொருவர் இவர்; ஒரு குணந்தன்னையே “இதுக்கு முன்பு அநுபவிப்பித்தது இக்குணம்” என்று தோற்றாதபடி சுஷணந்தோறும் புதுமை பிறப்பித்து அநுபவிப்பிக்க வல்லானொருவன் அவன்; பயிலா நிற்கச் செய்தேயிறே “பண்டு இவரைக் கண்டறிவதெவ்வூரில் யாம்” என்பது; ஆகையிறே ஏகவிஷயமே நித்யப்ராப்யமாகிறது; இவர் தாமும், “எப்பொழுதும் நாள் திங்களாண்டுழி ஊழிதொறும் அப்பொழுதைக்கு அப்பொழுது என்னாராவமுதம்” என்னா நின்றார்.

விளக்கம் - “திருவாய்மொழி (2-1-10) - மூவாமுதல்வா - என்று கூறியது காண்க; அங்கு முதல்வா என்று கூறிய காரணத்தை இங்கு மேலும் விவரிக்கிறார்”, என்று ஸ்வாமி திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் அருளிச்செய்வார். என்றாலும் முதல்

திருவாய்மொழியிலேயே இவனது ஸர்வேச்வரத் தன்மையை உரைத்தார் அல்லவோ எனலாம்; உண்டு, “ஒருமுறை உரைத்தாகிவிட்டது, இனி உரைக்கவேண்டாம்” என்று சமாதானம் ஏற்படுபவர் இவர் அல்லர். மேலும் “ஒருமுறை கூறப்பட்டது, இனி மீண்டும் கூறவேண்டிய அவசியம் இல்லை”, என்னும்படியான விஷயமும் அவன் அல்லன். மேலும் பகவத் விஷயத்தில் கூறியது கூறல் என்பதான புநருக்தி தோஷம் வராது. அவனுடைய ஏதேனும் ஒரு குணத்தை எடுத்துக்கொண்டு மட்டுமே காலதத்வம் உள்ளவரை அனுபவிப்பவர் இவர் அல்லவோ? இது எப்படி? ஏதேனும் ஒரு குணத்தை எடுத்துக் கொண்டால், “இந்தக் குணத்தை இதற்கு முன்பு நாம் அனுபவித்தோம்”, என்ற எண்ணம் நமக்குத் தோன்றாதபடி ஒவ்வொரு நொடியிலும் அந்தக் குணத்திலேயே புதுமை ஏற்படும்படியாக அவன் உள்ளான் என்பதால் ஆகும். அதாவது இவர் விடாமல் அனுபவிக்கிறார் என்றால், இவரை இப்படியாக விடாமல் அனுபவிக்கச் செய்யும் சாமர்த்யம் அவனுக்கு உண்டு. இவ்விதம் ஒவ்வொரு நொடியிலும் புதுமை ஏற்படுமோ எனலாம்; இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இதற்கு பெரியதிருமொழி (8-1-9) – பண்டு இவரைக் கண்டறிவதெவ்வூரில் யாம் – என்பதைக் காண்பிக்கிறார்; முதல் நாள் இவனது திருமுகத்தைக் காணும்போது, “இவனை எங்கோ பார்த்தது போன்று உள்ளதே! எங்கே கண்டுள்ளோம்?”, என்பர்; இப்படியாகத் தோன்றிய திருமுகத்தை அடுத்த நாள் காணும்போது, “இவனை இதற்கு முன்பாக எங்கும் கண்டதில்லையே”, என்பர்; இப்படியாக ஒவ்வொரு நாளும் அபூர்வமான விஷயமாக உள்ளான் என்று கருத்து. இதனை இவரும் திருவாய்மொழி (2-5-4) – எப்பொழுதும் நாள் திங்களாண்டுழி ஊழிதொறும் அப்பொழுதைக்கு அப்பொழுது என்னாராவமுதம் – என்றார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - ஆனாலும் இதுக்கு வாசியுண்டு; முதல் திருவாய்மொழியிலே பரத்வம் சொல்லா நிற்கச்செய்தே, அது ஸ்வாநுபவமாயிருக்கும்; அந்தப் பரத்வந்தன்னை எல்லார்க்கும் அநுபவிக்கலாம்படி பிறர் நெஞ்சிலே படுத்துகிறாராகையாலே பரோபதேசத்தாலே பரத்வாநுபவம் பண்ணுகிறார். அங்கு - அந்வயமுகத்தாலே பரத்வம் சொன்னார்; அந்வய வ்யதிரேகங்களிரண்டாலும் பரத்வம் சொல்லுகிறார் இங்கு. அங்கு - ச்ருதிச் சாயையாலே சொன்னார்; இங்கு இதிஹாஸ புராண ப்ரக்ரியையாலே சொல்லுகிறார்; அங்கு - பரத்வத்திலே பரத்வம்; இங்கு - அவதாரத்திலே பரத்வம்.

விளக்கம் - என்றாலும் முதல் திருவாய்மொழிக்கும் இந்தத் திருவாய்மொழிக்கும் வேறுபாடு உண்டு. முதல் திருவாய்மொழியில் பரத்வம் குறித்து கூறப்பட்ட போதிலும், அது தன்னுடைய சொந்த அனுபவமாகவே உள்ளது; ஆனால் இந்தத் திருவாய்மொழியில் அத்தகைய பரத்வம் என்பதை அனைவரது உள்ளத்திலும் தைக்கும்படிச் செய்வதால் இது மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்யும் விதத்தில் இருக்கும். அங்கு விதிக்கும் விதத்தில் பரத்வம் உரைத்தார்; இங்கு விதிக்கும் விதத்திலும், மறைமுகமாகவும் பரத்வம் உரைக்கிறார். அங்கு ச்ருதிகளில் கூறப்பட்ட அடிப்படையில் பரத்வம் உரைத்தார்; இங்கு இதிஹாஸ புராணங்களில் கூறப்பட்ட அடிப்படையில் உரைக்கிறார். அங்கு ஸர்வேச்வரனாக உள்ள பரத்வ நிலையில் உள்ள பரத்வத்தை உரைத்தார்; இங்கு அவதார நிலைகளில் உள்ள பரத்வத்தைக் கூறுகிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 77)

73. வால்வெண்ணில வுலகாரச் சுரக்கும் வெண்டிங்களென்றும்

பால் விண்சுரவி சுரமுதிர்மாலை பரிதிவட்டம்

போலும் சுடரடலாழிப்பிரான் பொழிலேழளிக்கும்

சால்பின் தகைமை கொலாம் தமிழாட்டி தளர்ந்ததுவே

பொருள் - வெளுத்ததாக உள்ள நிலவு என்ற பாலை, லோகம் என்ற பாத்திரம் நிறையும்படியாக விடுவதும், வெண்மையான சந்த்ரன் எனப்படுவதும் ஆகிய பாலைச் சுரக்கின்ற பசுவின் சுரப்பை, இந்த முதிர்ந்த மாலைப்பொழுது கொண்டுள்ளது. இந்த நேரத்தில் வேறு உதவி யாரும் இல்லாமல் இந்தப் பெண் சோர்ந்து கிடப்பது என்பது - சூரியனைச் சுற்றியுள்ள பரிவேஷம் என்பதான தேஜஸ் கொண்ட திருச்சக்கரத்தை உடைய ஸர்வேச்வரன், அனைத்து லோகங்களையும் காப்பாற்றும் மேன்மையின் ஸ்வபாவமோ?

அவதாரிகை - நிலவுபோய் முடிய நின்று பாதகமாய் அத்தாலே யிவளும் நோவுபட்டு மோஹித்துக் கிடக்க, இத்தைக் கண்ட திருத்தாயார் "தர்மஹாநி கிமீர்" என்று கூப்பிடுகிறாள்.

விளக்கம் - நிலவானது மிகவும் பெரிதாக வளர்ந்து நின்றது. இப்படியாக அது பாதகம் செய்தபோது, இவள் மிகவும் துன்பம் அடைந்து மயக்கம் உற்றாள். இதனைக் கண்ட இவளுடைய தாயார், "இது என்ன தர்மத்திற்கு வந்த இழுக்கு பாருங்கள்", என்றாள்.

வ்யாக்யானம் - (வால்வெண் நிலவித்யாதி) இவள் நலிவைக் கண்டு அவன் ரக்ஷகத்தவத்திலேயு மதிசங்கை பண்ணுகிறாள். “வலியதாய் வெளுத்த நிறத்தையுடைய நிலவாகிற பாலை லோகமடைய நிரம்பும்படி சுரக்கிற வெளுத்த நிறத்தையுடைய சந்த்ரனாகிற ஆகாசத்திலேயுண்டான ஸுரபியானது சுரக்கிற சுரப்புப் போய் முதிர்ந்த ராத்ரி. வெண்திங்களென்னும் விண்சுரவியானது வால் வெண் நிலவாகிற பாலை உலகாகிற தாழி நிறையும்படி சுரக்கிற சுரப்பு முதிர்ந்த மாலையிலே. (விண்சுரவி) இப்பிரளயம் தன்பக்கல் தட்டாதபடி யுயரத்திலே நிற்கை.

விளக்கம் - (வால்வெண் நிலவித்யாதி) - இவளுடைய துன்பத்தைக் கண்ட தாயார், அவனுடைய ரக்ஷகத்தன்மையில் சந்தேகம் கொள்கிறாள். மிகவும் வலியதான வெண்மை நிறம் கொண்டதாக உள்ள நிலவு என்ற பாலை, இந்த லோகம் என்ற பாத்திரம் நிரம்பும்படியாக, ஆகாயத்தில் உள்ள வெண்மையான சந்த்ரன் என்ற பசு உள்ளது. அந்தப் பசுவின் சுரப்பு என்பது மிகுதியாக, அதாவது பரிபூர்ணமான சந்த்ர வெள்ளத்தை உடைய இரவுப்பொழுதில். வெண்திங்களென்னும் விண்சுரவியானது வால் வெண் நிலவாகிற பாலை உலகாகிற தாழி நிறையும்படி சுரக்கிற சுரப்பு முதிர்ந்த மாலையிலே - என்று படிக்கவேண்டும். (விண்சுரவி) - இவளுடைய துன்பம் என்னும் ப்ரளயம் தன்னை அண்டாதபடி மிகவும் உயரத்தில் உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (பரிதிவட்டமித்யாதி) இந்நிலவுக்குப் பகையுண்டு கீடரிங்கே யென்கிறாள், ஆதித்யமண்டலம் போலே யிருக்கிற சுடரையுடைத்தாய் எப்போதும் யுத்தோந்முகமாய், ஆசிரிதவிரோதிகளைப் போக்கும் திருவாழியைக் கையிலேயுடைய மஹோபகாரகன். (பொழிலேழளிக்கும் சால்பின் தகைமை கொலாம்) பூமியடைய ரக்ஷித்துப் போருகிறவனுடைய ரக்ஷகத்வ ஸ்வபாவமோ விது. பொழிலேழையுமளிக்கிற சால்புண்டு - மஹாபுருஷத்வமர்யாதை, அதன் ஸ்வபாவமிருந்தபடியோவிது. அவன் ரக்ஷகனாக அவன் கை பார்த்திருப்பார்க்கு அழகிதாக ஜீவிக்கலா யிருந்தது. ப்ரளயாபத்து வந்தாலும் அவனுள்ளென்றழகிதாக விச்வஸிக்கலாயிருந்தது. கையுந் திருவாழியுமாயிருந்து ரக்ஷித்துப் போந்தபடியிதுவோ? முன்பு பண்ணிப் போந்த ரக்ஷகத்தவத்துக்கு நமஸ்காரம். (தமியாட்டி தளர்ந்ததுவே) அஸாதாரண பரிகரம். படுகிறபடி கண்டால் விபூதிமாத்ரமாய் ரக்ஷ்யகோடியிலே யந்வயித்திருப்பார்க்கு அழகிதாக ஜீவிக்கலாயிருந்தது. தமியாட்டி யென்கிறாளிறே - தாயாரான தானுங்கூடவிருக்கச் செய்தே; அவள் கருத்தை யநுவர்த்தித்து. அவனை யொழிந்தா ரடங்கலுங் கழுத்துக்கட்டி, அவனொருவனுமே துணை யென்றிறே யவளிசுப்பது. அந்திம ஸமயத்தில் யமபடர் சூழ நின்றார்களென்னா அவர்கள் துணையாகார்களிறே. க்ரமப்ராப்தியமை யுமென்று ஹிதஞ்சொல்லுவார் பாதகராமித்தனையிறே.

விளக்கம் - (பரிதிவட்டமித்யாதி) - இந்த நிலவுக்கு அங்கே ஒரு பகை உள்ளது என்றாள். சூரியமண்டலம் போன்ற சுடர்களைக் கொண்டதாகவும், எப்போதும் யுத்தம் செய்யத் தயாராக நிற்பதன் மூலம் அடியார்களின் விரோதிகளை

அழிப்பதாகவும் உள்ள சக்கரத்தைக் கையில் கொண்டு, அனைத்து உதவிகளையும் செய்தபடி உள்ள ஸர்வேச்வரன். (பொழிலேழளிக்கும் சால்பின் தகைமை கொலாம்) - பூமி முழுவதையும் காப்பாற்றியபடி உள்ளவனின் காப்பாற்றும் தன்மை என்பது இதுதானோ? எல்லா லோகங்களையும் காப்பாற்றுதல் என்பதே இவனுடைய ரக்ஷகத்வம் என்பதான மேன்மையாகும்; அந்த மேன்மையின் ஸ்வபாவம் இதுதானோ? “அவன் ரக்ஷகன் ஆவான்” என்று அவனை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தவர்கள் நன்றாகவே உள்ளனர்; ப்ரளய ஆபத்து வந்தபோதிலும் “அவன் உள்ளான்” என்று விச்வாலத்துடன் உள்ளவர்கள் தப்பிப்பார்கள்; ஆனால் அழகான திருக்கையில் எழிலான திருக்கரத்தை ஏந்தி வந்து நிற்கும்போது இப்படி ஒரு நிலையோ உண்டாகும்? முன்பு செய்த ரக்ஷகத்வம் என்பதே சிறந்தது, அதற்கு நமஸ்காரம். (தமியாட்டி தளர்ந்ததுவே) - தனக்குப்பட்ட ப்ரதேசத்தில் உள்ள ஒருவன் இது போன்று துன்பம் அடைவதைக் கண்டால், ரக்ஷகனான உள்ள அவன் இவ்விதம் இருப்பானோ! தான் அந்தப் பெண்ணுடன் கூட உள்ள போதிலும் “தமியாட்டி = தனித்து உள்ளான்” என்கிறாள், ஏன்? அந்தப் பெண் எப்படிப்பட்டவள் என்றால், ஸர்வேச்வரன் அல்லாமல் மற்றவர்களை நாடும் பலரும் கழுத்தில் லிங்கமாலை போன்றவற்றை இடும்போது, “அவன் மட்டுமே இவர்களுக்கு ரக்ஷகம்” என்று உள்ளவன் ஆவான். இது போன்றே இவளுடைய தாயாரும் உள்ளாள். அந்திம ஸமயத்தில் யமதூதர்கள் வந்து நிற்கும்போது மற்ற தேவதைகள் யாரும் துணைக்கு வரமாட்டனர்; “நடக்கவேண்டியது நடந்தே தீரும் அல்லவோ?”, என்று கூறிக்கொண்டு பாதகமே செய்வார்கள்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்